

BELLA ADAMOVA & AHMAD HEDAR

1. 11. 2026, 15:00

→ Vila Tugendhat

1 November 2026, 3 p.m.

→ Villa Tugendhat

ÚČINKUJÍCÍ / PERFORMERS

Bella Adamova – mezzosoprán/mezzo-soprano

Ahmad Hedar – klavír/piano

PROGRAM

Claude Debussy:

Tři písně Bilitiny (Trois chansons de Bilitis), L. 97

I. Panova flétna (La Flûte de Pan)

II. Vlasy (La Chevelure)

III. Hrob Najád (Le Tombeau de Naiades)

Dmitrij Šostakovič:

Španělské písně, op. 100

I. Sbohem, Granado

II. Hvězdičky

III. První setkání

IV. Kolo

V. Černooká

VI. Sen

Reynaldo Hahn:

Benátky (Venezia) (výběr)

I. Nad spící vodou (Sopra l'acqua indormenzada)

II. Lod'ka (La Barcheta)

III. Varování (L'avvertimento)

V. Jaká škoda! (Che peccà!)

Přestávka

Luciano Berio:

Čtyři lidové písně (Quattro canzoni popolari)

I. Sladký začátek (Dolce cominciamento)

II. Ideální žena (La donna ideale)

III. Mám velkou touhu (Avendo Gran Disio)

IV. Tanec (Ballo)

Benjamin Britten:

Úpravy lidových písní, sv. 2 (výběr)

I. Minulé Vánoce (La Noël passée)

II. Přichází jaro (Voici le printemps)

III. Přadlena (Fileuse)

IV. Je tu někdo na světě (Il est quelqu'un sur terre)

Manuel de Falla:

Sedm španělských lidových písní

(Siete canciones populares españolas)

I. Maurská látka (El paño moruno)

II. Murcijská seguidilla (Seguidilla murciana)

III. Asturská (Asturiana)

IV. Jota

V. Ukolébavka (Nana)

VI. Píseň (Canción)

VII. Polo

PROGRAMME

Claude Debussy:

Three Songs of Bilitis (Trois chansons de Bilitis), L. 97

I. The Flute of Pan (La Flûte de Pan)

II. The Hair (La Chevelure)

III. The Tomb of the Naiads (Le Tombeau de Naiades)

Dmitri Shostakovich:

Spanish songs, op. 100

I. Farewell, Granada

II. Little stars

III. First meeting

IV. Ronda

V. Black eyes

VI. Dream

Reynaldo Hahn:

Venice (Venezia) (selection)

I. On the Sleeping Waters (Sopra l'acqua indormenzada)

II. The Little Boat (La Barcheta)

III. The Warning (L'avvertimento)

V. What a Pity! (Che peccà!)

Intermission

Luciano Berio:

Four Folk Songs (Quattro canzoni popolari)

I. Sweet Beginning (Dolce cominciamento)

II. The Ideal Woman (La donna ideale)

III. Having a Great Longing (Avendo Gran Disio)

IV. Dance (Ballo)

Benjamin Britten:

Folk Song Arrangements, vol. 2 (selection)

I. The Orphan and King Henry (La noël passée)

II. Hear the Voice of Spring (Voici le printemps)

III. The Spinner (Fileuse)

IV. There is someone on Earth (Il est quelqu'un sur terre)

Manuel de Falla:

Seven Spanish Folk Songs

(Siete canciones populares españolas)

I. The Moorish Cloth (El paño moruno)

II. Murcian Seguidilla (Seguidilla murciana)

III. Asturian Song (Asturiana)

IV. Jota

V. Lullaby (Nana)

VI. Song (Canción)

VII. Polo

Hudba francouzského skladatele **Clauda Debussyho** (1862–1918) ovlivnila nespočet skladatelů 20. století. Svou vzpurnou povahou a snahou vymanit se z hudební tradice a jejích schematických vyjadřovacích formulí se Debussy značně podobal našemu Leoši Janáčkovi. Ve svých skladbách Debussy odmítl klasickou tematickou práci a našel vlastní logiku hudebního myšlení, v níž tehdejší kritikové spatřovali „impresionismus zvukových skvrn“ analogicky k výtvarným projevům malířů Moneta, Pissara či Sisleyho. *Trois chansons de Bilitis*, L. 97, zkomponoval Debussy na texty francouzského spisovatele Pierra Louÿse, který roku 1894 vydal sbírku erotických básní s názvem *Les Chansons de Bilitis*. V předmluvě knihy Louÿs tvrdil, že verše pocházejí od starořecké básníčky Bilitis, jež byla současnici proslulé Sappó, a že sbírku přeložil poté, co ji objevil na stěnách hrobky na Kypru. Ve skutečnosti však Pierre Louÿs básně sám napsal jako součást propracovaného podvodu. Tři z těchto básní Debussy zhudebnil roku 1897 jako písně pro ženský hlas a klavír a později v roce 1901 složil dokonce scénickou hudbu k pantomimickému přednesu všech dvanácti Louÿsových básní. Písně, v nichž se erotická smyslnost snoubí s bájnou antickou mytologií, oděl Debussy do hávu jemných impresionistických harmonií. Premiéra díla se uskutečnila 17. března 1900 v pařížském Salle Pleyel v podání sopranistky Blanche Marot za skladatelova klavírního doprovodu.

Bohaté a neobyčejně mnohotvárné hudební dílo skladatele **Dmitrije Šostakoviče** (1906–1975) reflektuje nejen bouřlivé politické a sociální turbulence, které přinesly ruské dějiny první poloviny 20. století, stejně tak se v něm odráží strach, pronásledování a psychický teror, jemuž skladatel musel čelit v době Stalinovy krutovlády. Drobné *Španělské písně*, op. 100, stojí spíše na okraji Šostakovičovy tvorby, jejíž těžiště představuje tvorba symfonická a komorní. Písně vznikly roku 1956 pro koloraturní mezzosopranistku Zaru Doluchanovovou, která se o rok dříve

podílela na premiéře Šostakovičova písňového cyklu *Z židovské lidové poezie*, op. 79. Doluchanovová byla fascinována pouličními písněmi španělského zpěváka a kytaristy, kteří do Sovětského svazu přišli jako sirotci s koncem španělské občanské války v roce 1939. Melodie Doluchanovová nahrála a společně s texty přeloženými do ruštiny předala Šostakovičovi s prosbou o jejich aranžmá. Aby dal vyniknout původním melodiím, opatřil skladatel písně pouze jednoduchým klavírním doprovodem, který na podkladě španělských melodických a rytmičtých vzorců geniálně dotváří texty naplněné nostalgií po ztracené vlasti a vášnivými mileneckými sliby.

Francouzský skladatel, dirigent a zpěvák venezuelského původu **Reynaldo Hahn** (1874–1947) je dnes spíše pozapomenutou hudební osobností, na počátku 20. století však patřil k prominentním členům pařížských uměleckých kruhů. Mezi jeho nejbližší přátele se řadili slavná herečka Sarah Bernhardtová nebo spisovatel Marcel Proust, jenž byl Hahnovým společníkem při pravidelných návštěvách italských Benátek. Vodními kanály protkané město s jedinečnou architekturou a nebývalým uměleckým bohatstvím tehdy přitahovalo bohaté a slavné osobnosti z celé Evropy. Jako poctu tomuto kouzelnému městu zkomponoval Hahn na jaře roku 1900 cyklus šesti písní *Venezia*, pro něž si vybral texty italských básníků v benátském dialektu. Písně zažily doslova romantickou premiéru, kterou popsal Hahn ve svých vzpomínkách: *„Madame de Béarn mě požádala, abych zazpíval sám s klavírem na ‚piccoli canali‘. Jen pár gondol a jeden nebo dva přátelé narychlo shromáždění... Byl jsem v jedné lodi, osvětlené pro tuto příležitost, se svým klavírem a několika veslaři. Ostatní gondoly se seskupily kolem nás. Našli jsme místo, kde se pod třemi půvabnými mosty setkávaly tři kanály, a já zazpíval všechny své benátské písně. Postupně se na mostech shromáždili kolemjdoucí: publikum obyčejných lidí, které se tlačilo dopředu, aby poslouchalo. Benátské písně tento malý dav překvapily a potěšily, z čehož jsem měl velkou radost. ‚Ancora, ancora,‘ volali shora...“*

Mezi neúnavné avantgardní hledače nového hudebního výrazu a výrazné experimentátory na poli tzv. Nové hudby se

v 50. letech 20. století zařadil také italský skladatel **Luciano Berio** (1925–2003). V roce 1950 se ještě jako mladý student kompozice seznámil s americkou zpěvačkou Cathy Berberian, která získala stipendium ke studiu na milánské konzervatoři, a brzy vytvořili manželskou, ale i uměleckou dvojici. Berio pro Cathy Berberian napsal řadu přelomových kompozic, jež rozšířily pěvecké výrazové možnosti o neobvyklé vokální techniky. Jí je věnována také třetí píseň Beriova cyklu *Quattro canzoni popolari* (Čtyři lidové písně), který vznikl v časovém rozmezí let 1946–1952. Skladba, pro niž si Berio vybral texty lidového původu a středověkého sicilského básníka Jacopa da Lentini, navazuje svým duchem ještě na meziválečnou avantgardu, avšak i zde již probleskuje skladatelův geniální smysl pro experiment. Písně zazněly poprvé roku 1952 v Miláně v podání Cathy Berberian za skladatelova klavírního doprovodu.

Tvorba **Benamina Brittena** (1913–1976), ústřední skladatelské osobnosti anglické hudby 20. století, sahá od impozantní řady oper přes skladby orchestrální a komorní až k hudbě vokální, která tvoří páteř jeho kompozičního díla. Brittenovy *Folk Song Arrangements* (Úpravy lidových písní) začaly vznikat během 2. světové války a spadají do období skladatelova pobytu v USA v letech 1939–1942. Trpěl tehdy silným pocitem nostalgie po domově, což v něm pravděpodobně vyvolalo impulz k prvním úpravám lidových písní. V průběhu svého života Britten vytvořil celkem sedm svazků těchto úprav. Závěrečný z nich zaranžoval v posledním roce svého života, na jaře 1976. Zatímco písně prvního svazku, které Britten upravil v Americe, byly všechny určeny pro jeho přítele, tenoristu Petera Pearse, druhý svazek, obsahující písně francouzské, sestavil Britten pro Sophii Wyss. Tato švýcarská sopranistka, která se usadila a dlouhá léta žila v Anglii, sehrála důležitou roli při budování Brittenova renomé. Zasloužila se o premiéru Brittenova díla *Our Hunting Fathers* v roce 1936 a některých dalších písňových cyklů. Druhý svazek nevznikal postupně jako v případě ostatních, ale Britten jej zkomponoval jako celek koncem roku 1942. Tiskem byl vydán v roce 1946 a poprvé zazněl pravděpodobně na koncertě v britské Národní galerii 15. března 1943.

V dubnu 1913 sklídil andaluský skladatel **Manuel de Falla** (1876–1946) první velký úspěch, který zaznamenal uvedením své opery *La vida breve* (*Krátký život*) ve francouzské Nice. Když se po několika letech strávených v Paříži vrátil v roce 1914 do rodného Španělska, získal si i zde okamžitou přízeň publika cyklem sedmi lidových španělských písní *Siete canciones populares españolas*. Popularita, již se toto dílo dodnes těší, vedla jak k jeho instrumentaci pro orchestr, tak i k četným úpravám pro nejrůznější nástroje. Cyklus věnoval Falla Madame Idě Godebski, jejíž pařížský salon před první světovou válkou navštěvovaly přední umělecké osobnosti včetně Manuela de Falla či Maurice Ravela. Rozmanitost Fallových písní odráží jejich původ v odlišných částech Španělska, např. *Seguidilla* představuje druh flamenca z Murcie na jihovýchodě, *Asturiana* je spjata s regionem Asturie na severu Španělska a *Jota* pochází z Aragonie na severovýchodě. Jejich texty pojednávají o lásce a námluvách, někdy hravě, někdy s vážností či tragikou. Písně v premiéře uvedla sopranistka Luisa Vela za klavírního doprovodu skladatele v Madridu v lednu 1915.

Ondřej Pivoda

The music of the French composer **Claude Debussy** (1862–1918) influenced countless twentieth-century composers. In his rebellious nature and determination to break free from musical tradition and its conventional formulas of expression, Debussy had much in common with our own Leoš Janáček. In his compositions, Debussy rejected traditional thematic development and discovered his own logic of musical thought, which contemporary critics described as an “impressionism of patches of sound”, drawing parallels with the paintings of Monet, Pissarro and Sisley. Debussy composed *Trois chansons de Bilitis*, L. 97, to texts by the French writer Pierre Louÿs, who in 1894 published a collection of erotic poems entitled *Les Chansons de Bilitis*. In the book’s preface, Louÿs claimed that the verses were the work of the ancient Greek poet Bilitis, a contemporary of the celebrated Sappho, and that he had translated the collection after discovering the poems inscribed on the walls of a tomb in Cyprus. In reality, however, Pierre Louÿs had written the poems himself as part of an elaborate literary hoax. Debussy set three of these poems to music in 1897 as songs for female voice and piano, and in 1901 went on to compose incidental music to accompany a mimed recitation of twelve of Louÿs’s poems. Debussy clothed the songs, in which erotic sensuality is intertwined with the mythical world of classical antiquity, in delicate impressionist harmonies. The work was premiered on 17 March 1900 at the Salle Pleyel in Paris, performed by the soprano Blanche Marot, with the composer accompanying her on piano.

The rich and extraordinarily diverse musical output of **Dmitri Shostakovich** (1906–1975) reflects not only the political and social upheavals that marked Russian history in the first half of the twentieth century, but also the fear, persecution and psychological terror that the composer endured under Stalin’s brutal regime. The short cycle *Spanish Songs*, Op. 100, occupies

a relatively peripheral place in Shostakovich's output, which is dominated by his symphonic and chamber music. The songs were composed in 1956 for the coloratura mezzo-soprano Zara Dolukhanova, who the previous year had sung at the premiere of Shostakovich's song cycle *From Jewish Folk Poetry*, Op. 79. Dolukhanova had become fascinated by the street songs performed by a Spanish singer and guitarist who had arrived in the Soviet Union as orphans following the end of the Spanish Civil War in 1939. She recorded the melodies and passed them on to Shostakovich, together with Russian translations of the texts, asking him to arrange them. To allow the original melodies to shine through, the composer provided the songs with only a simple piano accompaniment, which ingeniously draws on Spanish melodic and rhythmic patterns to enhance the texts, with their nostalgia for a lost homeland and passionate declarations of love.

The French composer, conductor and singer of Venezuelan origin **Reynaldo Hahn** (1874–1947) is a somewhat forgotten figure today, but at the beginning of the twentieth century he was a prominent member of Parisian artistic circles. Among his closest friends were the celebrated actress Sarah Bernhardt and the writer Marcel Proust, who accompanied Hahn on his regular visits to Venice. With its network of canals, unique architecture and extraordinary artistic treasures, the city attracted wealthy and famous figures from across Europe. In the spring of 1900, Hahn composed the cycle of six songs *Venezia* as a tribute to this enchanting city, choosing texts by Italian poets written in the Venetian dialect. The songs received a truly romantic premiere, which Hahn described in his memoirs: *"Madame de Béarn asked me to sing, accompanying myself on the piano, on the piccoli canali. Just a few gondolas and one or two friends hastily gathered together... I was in a boat, illuminated for the occasion, with my piano and several oarsmen. The other gondolas clustered around us. We found a spot where three canals met beneath three charming bridges, and I sang all my Venetian songs. Gradually, passers-by gathered on the bridges: an audience of ordinary people who pressed forward to listen. The Venetian songs surprised and delighted this little crowd,*

which gave me immense pleasure. 'Ancora, ancora,' they called down from above..."

The Italian composer **Luciano Berio** (1925–2003) was among the tireless pioneers of new forms of musical expression and leading experimenters in the field of New Music during the 1950s. In 1950, while still a young composition student, he met the American singer Cathy Berberian, who had received a scholarship to study at the Milan Conservatoire, and the two soon became partners both in marriage and in music. Berio wrote a number of groundbreaking compositions for Cathy Berberian, expanding the expressive possibilities of the human voice through unconventional vocal techniques. She was also the dedicatee of the third song in Berio's cycle *Quattro canzoni popolari* (*Four Folk Songs*), composed between 1946 and 1952. For this work, Berio chose texts of folk origin alongside poetry by the medieval Sicilian poet Jacopo da Lentini. Although the cycle still owes much of its spirit to the avant-garde of the interwar years, it already reveals flashes of the composer's remarkable gift for experimentation. The songs were first performed in Milan in 1952 by Cathy Berberian, accompanied at the piano by the composer.

The output of **Benjamin Britten** (1913–1976), the leading figure in twentieth-century English music, ranges from an impressive series of operas to orchestral and chamber works, as well as vocal music, which forms the backbone of his compositional output. Britten began working on his *Folk Song Arrangements* during the Second World War while living in the United States between 1939 and 1942. At the time, he was suffering from acute homesickness, which probably prompted him to make his first arrangements of folk songs. Over the course of his life, Britten produced a total of seven volumes of these arrangements, the last of which he completed in the spring of 1976, the final year of his life. While the songs in the first volume, which Britten arranged in America, were all intended for his friend, the tenor Peter Pears, the second volume, containing French folk songs, was compiled for Sophie Wyss. This Swiss soprano, who settled in England and lived there for many years, played an important role in establishing Britten's reputation. She gave the premiere

of his *Our Hunting Fathers* in 1936, as well as several other song cycles. Unlike the other volumes, which were assembled gradually, Britten composed the second volume as a complete set towards the end of 1942. It was published in 1946 and is thought to have received its first performance at a concert in the National Gallery in London on 15 March 1943.

In April 1913, the Andalusian composer **Manuel de Falla** (1876–1946) enjoyed his first major success with a performance of his opera *La vida breve* (*The Short Life*) in Nice, France. When he returned to his native Spain in 1914 after several years in Paris, he immediately won over audiences there too with his cycle of seven Spanish folk songs, *Siete canciones populares españolas*. The enduring popularity of this work has led not only to its orchestration but also to numerous arrangements for a wide variety of instruments. Falla dedicated the cycle to Madame Ida Godebska, whose Parisian salon was frequented by leading artistic figures before the First World War, including Falla himself and Maurice Ravel. The diversity of the songs reflects their origins in different regions of Spain. The *Seguidilla*, for example, represents a form of flamenco from Murcia in the south-east, *Asturiana* is associated with the region of Asturias in northern Spain, while *Jota* comes from Aragon in the north-east. Their texts explore love and courtship, sometimes playfully, sometimes with seriousness or a sense of tragedy. The songs were premiered in Madrid in January 1915 by the soprano Luisa Vela, accompanied at the piano by the composer.

Ondřej Pivoda

Bella Adamova

MEZZOSOPRÁN

Mezzosopranistka Bella Adamova je oceňována pro „teplý, nádherný tón“ a mimořádnou výrazovou všestrannost. S přirozenou lehkostí se pohybuje od baroka po současnost, se zvláštním důrazem na písňový repertoár a autorsky koncipované recitály. Je vítězkou či laureátkou řady mezinárodních soutěží. BBC Music Magazine ji označil za vycházející hvězdu. Debutovala mj. na BBC Proms, festivalu Dvořákova Praha i Pražském jaru, spolupracuje s renomovanými orchestry a dirigenti doma i v zahraničí. V sezoně 2026/27 ji čeká scénické provedení Verdiho *Requiem* v Národním divadle Ostrava, role Orfea v Gluckově opeře *Orfeus a Eurydika*, turné s pařížským Ensemble Atmosphères nebo písňové recitály a hostování na festivalech Janáček Brno, Lípa Musica nebo SHF. S klavíristou Michaellem Geesem vydala dvě kritikou oceňovaná alba – *Blooming* (2019) a *There is Home* (2023), které rozvíjejí koncept hledání a definování pocitu domova prostřednictvím písní Pavla Haase, Benjamin Brittena, Gustava Mahlera a Modesta Musorgského, volně propojených improvizacemi na vybrané básně. Bella Adamova se narodila v Grozném v Čečensku a vyrůstala v Praze. Hudební studia absolvovala v Kolíně nad Rýnem, Hannoveru a na londýnské Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance, improvizaci studovala na basilejské hudební akademii.

MEZZO-SOPRANO

Mezzo-soprano Bella Adamova is acclaimed for her “warm, beautiful timbre” and extraordinary expressive versatility. She moves effortlessly between Baroque and contemporary music, with a particular focus on song repertoire and individually conceived recitals. She has won prizes at numerous international competitions, and BBC Music Magazine has described her as a rising star. She has made appearances at the BBC Proms, the Dvořák Prague Festival and the Prague Spring Festival, and collaborates with renowned orchestras and conductors both at home and abroad. Her engagements in the 2026/27 season include a staged production of Verdi’s *Requiem* at the National Moravian-Silesian Theatre in Ostrava, the role of Orpheus in Gluck’s opera *Orpheus and Eurydice*, a tour with the Paris-based Ensemble Atmosphères, song recitals and appearances at festivals including Janáček Brno, Lípa Musica and SHF. Together with pianist Michael Gees, she has released two critically acclaimed albums – *Blooming* (2019) and *There is Home* (2023) – which explore the theme of home through songs by Pavel Haas, Benjamin Britten, Gustav Mahler and Modest Mussorgsky, loosely interwoven with improvisations inspired by selected poems. Bella Adamova was born in Grozny, Chechnya, and grew up in Prague. She studied music in Cologne, Hanover and at Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance in London, and improvisation at the Basel Academy of Music.

Ahmad Hedar

KLAVÍR

Klavírista, zpěvák, vokální kouč a pedagog Ahmad Hedar je jedním z nejvyhledávanějších operních korepetitorů v České republice. Spolupracuje s předními pěvci mladé generace – Petrem Nekorancem, Kateřinou Kněžíkovou nebo Arnheiður Eiríksdóttir, ale i s operními legendami Gabrielou Beňačkovou, Vladimírem Chmelem a dalšími. Ze zahraničních hvězd zmiňme spolupráci s Mariuszem Kwieczenem, Bryanem Hymelem či Xabierem Anduagou. Pravidelně spolupracuje se zahraničními operními domy jako hlasový kouč a klavírista při inscenování českých oper – *Rusalka* v Bergen Nasjonale Opera, *Jenůfa* v Théâtre du Capitole Toulouse. Je pravidelným hostem Českého centra v New Yorku, kde absolvoval turné s českými pěvkyněmi Ester Pavlů a Kristýnou Kůstkovou. Je také hudebním ředitelem souboru Run OpeRun, který se pod vedením zakladatelky Veroniky Loulové snaží přiblížit operu mladým lidem i široké veřejnosti. Vedl hudební nastudování oper *La traviata*, *Kouzelná flétna*, *Figarova svatba*, *Rusalka* a *Lidský hlas*.

PIANO

Pianist, singer, vocal coach and teacher Ahmad Hedar is one of the most sought-after opera accompanists in the Czech Republic. He works with leading singers of the young generation – Petr Nekoranec, Kateřina Kněžíková or Arnheiður Eiríksdóttir, but also with such opera legends as Gabriela Beňačková, Vladimír Chmel and others. Among the foreign stars, let's mention the collaboration with Mariusz Kwieczen, Bryan Hymel and Xabier Anduaga. He regularly cooperates with opera houses abroad, as a voice coach and pianist in staging Czech operas – *Rusalka* at Bergen Nasjonale Opera (2021, 2023), *Jenufa* at Théâtre du Capitole Toulouse (2022). He is a regular guest of the Czech Center in New York, where he toured with Czech singers Ester Pavlů and Kristýna Kůstková (2021, 2022). He is also the Music Director of the Run OpeRun ensemble, which, under the leadership of founder Veronika Loulová, tries to bring opera closer to young people and the general public. He led musical productions of *La traviata*, *The Magic Flute*, *Le nozze di Figaro*, *Rusalka* and *La voix humaine*.

Claude Debussy:

Tři písně Bilitiny (Trois chansons de Bilitis), L. 97

Panova flétna (La Flûte de Pan)

Na Den hyacintů
mi dal píšťalu vyrobenou
z pečlivě ořezaných rákosových stébel,
spojených bílým voskem,
který je na mých rtech sladký jako med.

Učí mě hrát, když sedím na jeho klíně;
ale trochu se chvěju.
Potom hraje sám,
tak tiše, že ho sotva slyším.

Nemáme si co říct,
tak blízko u sebe jsme;
ale naše písně si chtějí navzájem odpovídat,
a střídavě se naše ústa
spojují na flétně.

Je pozdě,
už se ozývá zpěv zelených žab,
který začíná s příchodem noci.
Moje matka nikdy neuvěří,
že jsem tak dlouho hledala svůj ztracený pásek.

Vlasy (La Chevelure)

Řekl mi: „Dnes v noci jsem měl sen.
Měl jsem tvé vlasy kolem krku.
Měl jsem tvé vlasy jako černý náhrdelník
kolem šíje a na hrudi.“

„Hladil jsem je a byly mé;
a tak jsme byli navždy spojeni,

stejnými vlasy, ústa na ústech,
stejně jako dva vavříny mají často jediný kořen.

A postupně se mi zdálo,
tak moc byla naše těla propletena,
že jsem se stával sebou samotným,
nebo že jsi do mě vstupovala jako můj sen.“

Když domluvil,
jemně mi položil ruce na ramena
a podíval se na mě tak něžným pohledem,
že jsem se zachvěla a sklopila oči.

Hrob Najád (Le Tombeau de Naiades)

Kráčel jsem podél lesa pokrytého jinovatkou;
mé vlasy před mými ústy
tvořily malé ledové krystalky,
a moje sandály byly těžké
od rozbředlého a udusaného sněhu.

Řekl mi: „Co hledáš?“
Sleduji stopu satyra.
Jeho malé rozeklané kroky se střídají
jako díry v bílém plášti.

Řekl mi: „Satyrové jsou mrtví.
Satyrové a také nymfy.
Třicet let už nebyla tak strašná zima.
Ta stopa, kterou vidíš, patří kozlovi.
Ale zůstaňme tady, kde je jejich hrob.“

A ostřím své motyky rozbil led
na prameni, kde se kdysi smály nymfy.
Vybíral velké studené kusy,
zvedal je k bledé obloze
a díval se skrz ně.

Three Songs of Bilitis (Trois chansons de Bilitis), L. 97

The Flute of Pan (La Flûte de Pan)

On the Day of Hyacinths,
he gave me a pipe
made of carefully cut reeds,
bound together with white wax,
which tastes as sweet as honey on my lips.

He teaches me to play as I sit on his lap;
but I tremble a little.
Then he plays himself,
so softly that I can barely hear him.

We have nothing to say to each other,
so close are we;
but our songs long to answer one another,
and our lips take turns
meeting upon the flute.

It is late;
the green frogs are already singing,
as they do at the coming of night.
My mother will never believe
that I spent so long looking for my lost sash.

The Hair (La Chevelure)

He said to me: "Last night I had a dream.
I had your hair around my neck.
I wore your hair like a black necklace
around my neck and across my breast.

"I caressed it, and it was mine;
and so we were joined forever,
bound by the same hair, mouth to mouth,
just as two laurels often share a single root.

"And gradually I dreamed,
so closely were our bodies entwined,
that I was becoming you,
or that you were entering me like a dream."

When he had finished speaking,
he gently placed his hands upon my shoulders
and looked at me with such tenderness
that I trembled and lowered my eyes.

The Tomb of the Naiads (Le Tombeau de Naiades)

I walked along the frost-covered woods;
my hair, before my mouth,
formed tiny crystals of ice,
and my sandals were heavy
with slushy, trampled snow.

He said to me: "What are you looking for?"
"I am following the tracks of a satyr.
His little cloven footprints alternate
like holes in a white cloak."

He said to me: "The satyrs are dead.
The satyrs, and the nymphs too.
There has not been such a bitter winter for thirty years.
The tracks you see belong to a goat.
But let us stay here, where their tomb lies."

And with the blade of his hoe he broke the ice
on the spring where the nymphs once laughed.
He picked out large, cold fragments,
held them up to the pale sky
and gazed through them.

Dmitrij Šostakovič:

Španělské písně, op. 100

Sbohem, Granado!

Sbohem, Granado, moje Granado,
musím se s tebou navždy rozloučit!
Sbohem, milovaná krajino, potěšení mých očí,
navěky sbohem! Ach!
Vzpomínky na tebe mi budou jediným potěšením,
moje milovaná, moje rodná krajino!
Srdce proklál smutek,
zhynulo všechno, co bylo v životě milé,
moje láska odešla do temného hrobu,
a život odešel!
A kolem mne všechno ochladlo, už není sil žít jako dřív
tam, kde mládí bylo tak jasné!

Hvězdičky

Pod starými cypřiši se stříbrem leskne hladina u břehu.
Jdu k milé s kytarou, budu ji učit písně.
Ale nechce se mi učit zadarmo, za každou notu si od ní беру polibek.
Je divné, že nad ránem zná všechno kromě not!
Škoda, že je pozdě začít znovu!
Škoda, že vzduch je už světlý!
Škoda, že i ve dne se nad zálivem bojácně nemihotají hvězdy...
V hvězdičkách nemá nebe konce, a vábivá půlnoc je plná.
Mé milé říkám jména všech nespočetných hvězd.
Neplýtvám svými vědomostmi
a беру si od ní za každé jméno polibek.
Je divné, že jí lekce připadá jednoduchá — všechno, kromě hvězd!

První setkání

U pramene jsi mi kdysi dala vodu,
čerstvou vodu, studenou, jako sníh v úžlabích modrých hor.
Tvůj pohled je temnější než noc,

ve vlasech máš vůni lístků plané máty...
Nemůžu nikdy zapomenout na to první setkání,
laskavá slova a snědou ruku a září černých očí...
V té chvíli jsem pochopil,
že tě miluji a budu věčně milovat!
Vidiš, chorovod opět krouží,
tamburína chřestí, cinká a zpívá.
Každý tanečník vede svoji partnerku,
lidé je se zalíbením pozorují.
Chřestí, moje tamburíno, chřestí, rachot jako hrom!
S mojí milou tančíme v páru.
Máš na sobě stuhu modřejší než nebe!
Chřestí, moje tamburíno! Chřestí, tamburíno!

Kolo

Chorovod hlučí u našich dveří,
nastal čas veselí.
Pojď se mnou honem do tance,
rudý kvítku karafiátu!
V měsíčním tichu je slyšet bublání potůčku...
Podej mi ruku, moje dívkenko,
rudý kvítku karafiátu!
Venku to vypadá jako v rušném sadu.
Hlaholí žerty, oči září.
Tanečníci v kole krouží a zpívají,
obloha svítí stříbrem hvězd,
veselé dvojice se míhají...
To je radostný svátek prvních květů,
svátek naší lásky!
V měsíčním paprsku na okně hrají stíny mandloní...
Kdy sem za mnou přijdeš, můj něžný jarní kvítku?
Utrhni ze stromu mandlovou větvíčku,
dej mi ji na důkaz své lásky,
můj něžný jarní kvítku!

Černooká

Matka ti dala oči jako hvězdy,
něžnou barvu tvých snědých líček,
moje milá!

S bolestí v srdci na sklonku noci
bloudím bez tebe, osamělý,
moje milá!

Ach, zač mě osud potrestal?

Ach, proč jsem tě potkal?

Zemřu pošetilou láskou,
jestli mě nebudeš milovat,
moje milá!

Matka ti dala urostlou postavu,
černý lesk nepokorných loken,
moje milá!

Proklínám krutý osud,
bolest a muka mojí duše,
moje milá!

Ach, proč ti tvoje matka
k mému neštěstí dala takovou krásu?

Zemřu pošetilou láskou,
jestli mě nebudeš milovat,
moje milá!

Sen (Barkarola)

Nevím, co to znamená...

Zdál se mi kouzelný sen,
jako bych plul v rybářské bárce po bouřlivých vlnách.

Člun nemá vesla, zahodil jsem je...

Vlny se pění, zuří a potápějí můj člun,
ale já se směle plavím uprostřed temných, obrovských vln,
protože v té rybářské bárce nad nepokornou hlubinou moře
se plavíš ty, moje hrdá dívka, plavíš se spolu se mnou
a snad mě také miluješ!

Ach, moje holubičko!

Pohled', jak se ve své křehké lodce nese na moři
ubohý chlapec, který tě tak nesmírně miluje!

Spanish songs, op. 100

Farewell, Granada!

Farewell, Granada, my Granada,
I must bid you farewell forever!
Farewell, beloved land, delight of my eyes,
farewell forever! Ah!
Memories of you will be my only consolation,
my beloved, my native land!
Sorrow has pierced my heart,
all that was dear in life has perished,
my love has gone to the dark grave,
and life itself has departed!
And all around me has grown cold;
I no longer have the strength to live as before
in the place where my youth was so bright!

Little Stars

Beneath the ancient cypresses,
the water by the shore gleams silver.
I go to my beloved with my guitar, to teach her songs.
But I have no wish to teach for free;
for every note I take a kiss from her.
How strange that by morning
she knows everything except the notes!
What a pity it is too late to begin again!
What a pity the sky is already growing light!
What a pity that even by day the stars
do not twinkle timidly above the bay...
The star-filled sky stretches endlessly,
and the enticing midnight is full of stars.
I tell my beloved the names of all the countless stars.
I do not give away my knowledge for nothing,
but take a kiss from her for every name.
How strange that she finds the lesson so easy – yet knows
everything except the stars!

The First Meeting

Once, by the spring, you gave me water,
fresh water, as cold as snow in the ravines of the blue mountains.
Your gaze is darker than the night,
your hair carries the scent of wild mint leaves...
I can never forget that first meeting,
your gentle words, your dusky hand
and the radiance of your dark eyes...
At that moment I knew
that I loved you and would love you forever!
Look, the circle dance is whirling once again,
the tambourine rattles, jingles and sings.
Each dancer leads his partner,
and the people watch them with delight.
Rattle, my tambourine, rattle, thunder like a storm!
My beloved and I are dancing together.
You wear a ribbon bluer than the sky!
Rattle, my tambourine! Rattle, tambourine!

Ronda

The ronda resounds outside our door,
the time for merriment has come.
Come quickly, dance with me, my crimson carnation!
In the moonlit stillness, a stream can be heard babbling...
Give me your hand, my darling girl, my crimson carnation!
Outside, all is as lively as a bustling orchard.
Jokes ring out, eyes sparkle.
The dancers whirl in a circle and sing,
the sky glitters with silver stars,
merry couples flit past...
This is the joyful festival of the first flowers,
the festival of our love!
In the moonlight, shadows of almond trees play upon the window...
When will you come to me, my tender flower of spring?
Pluck a sprig of almond blossom from the tree,
give it to me as a token of your love,
my tender flower of spring!

Black Eyes

Your mother gave you eyes like stars,
the delicate hue of your dusky cheeks,
my beloved!

With sorrow in my heart, as night draws to a close,
I wander alone without you,
my beloved!

Ah, what has fate punished me for?

Ah, why did I ever meet you?

I shall die of foolish love
if you do not love me,
my beloved!

Your mother gave you a graceful figure,
the black sheen of your unruly curls,
my beloved!

I curse cruel fate,
the pain and torment of my soul,
my beloved!

Ah, why did your mother,
to my misfortune, give you such beauty?

I shall die of foolish love
if you do not love me,
my beloved!

A Dream (Barcarola)

I do not know what it means... I had a magical dream,
as though I were sailing in a fishing boat upon stormy waves.
The boat has no oars; I have thrown them away...

The waves foam and rage, threatening to engulf my boat,
but I sail boldly amid the dark, towering waves,
because in that fishing boat,
above the restless depths of the sea,
you are sailing too, my proud maiden, sailing with me,
and perhaps you love me too!

Ah, my little dove!

Look how, in his fragile boat, he rides upon the sea,
the poor boy who loves you so dearly!

Reynaldo Hahn:

Benátky (Venezia) (výběr)

Nad spící vodou (Sopra l'acqua indormenzada)

Nenech se trápit
melancholickými myšlenkami.
Pojď se mnou, nasedneme do gondoly,
vyplujeme na moře.
Proplujeme kolem přístavů a ostrovů, které obklopují město:
slunce zapadá bez mráčku
a měsíc vyjde.

Ach! Jaká sláva, ach! Jaká podívaná,
jakou nám tato laguna nabízí,
když všude vládne ticho,
když na obloze svítí měsíc;
a rozprostírá své jemné vlasy nad spící vodou,
tam se leskne, mazlí se,
jako zamilovaná žena!

Odhrň tu záclonu a schovej se,
už ji vidím přicházet!
Jestli tě odhalí,
může začít žárlit!
Ta kapka, co ti stéká mezi vlasy,
není od prachu
z koňských kopyt. Pojď!

Kdyby Řekové v mušlích viděli Venuši,
kdyby někdo jiný o ní snil,
možná by ji viděl v gondole,
takovou krásku jako ty,
jsi krásná, jsi mladá, jsi svěží jako květina;
všichni pro tebe roní slzy;
směj se teď a miluj se!

Lod'ka (La Barcheta)

Ta melodie je krásná,
pospěš si, Nineto,
pojd'me na lod'ku
chytit tu svěžest!
Tonimu jsem řekl,
ať vytáhne síť,
abychom si užili tu vlhkost,
která stoupá z moře.
Ach!

Jaká radost si to vyprávět,
když se plavíš po laguně,
a za měsíčního svitu
cítíš, jak vesluješ!
Můžeš se obejít
bez vějíře, má drahá,
neboť zefíry se předhánějí,
aby tě ovívaly.
Ach!

Jestli je mezi nimi někdo,
kdo je příliš zvědavý
a chtěl by z hrudi
strhnout závoj,
ať nedbá na tyto tlachy,
už jsme na slunci
a Toni je naše veslo,
tak ať se pokusí ho vést.
Ach!

Varování (L'avvertimento)

Ne, děti, nenechávejte se tolik unést
tím kouzlem,
které má Nana.
Všechno je tak milé,
to vám přiznávám,
je jako hvězda,
která sem spadla.
Ale... ale... ta roztomilá Nana
má srdce tygra.

Její pohled je živý,
barva nebe,
zlaté vlasy,
balzám v dechu;
na tváři jí vykvétají
dvě nedotčené růže.
Závist se zrodí
při pohledu na její ňadra.
Ale...

Každý pohled,
který ti věnuje,
z nějaké rány
voda nevyteče!
Se svým zrnkem
Istivosti
ví, jak
projevit zdvořilost...
Ale...

Jaká škoda! (Che pecà!)

Vzpomínáš si, Nino, na ta léta,
kdy jsi byla mou jedinou myšlenkou?
Jaká muka, jaká zuřivost, jaké útrapy!
Ani hodina opravdové radosti!
Naštěstí ta doba už pominula.
Jaká škoda!

Viděl jsem jen tvé oči,
neměl jsem jiné štěstí než tvé štěstí...
Jaké rozptýlení! Jaké sladké radosti,
ach, ale teď už vím, co přijde;
už se tak moc nerozpaluji.
Jaká škoda!

Jsi krásná, ale jsi žena,
i u tebe znám pár vad;
když se směješ s někým jiným,
i já se bavím s někým jiným.
Požehnaná je ta svoboda.
Jaká škoda!

Mám tě rád, ale neblázním,
z té ctnosti usínám.
Jím a piju, umím být s kamarádem
a každý den přibírám na váze.
Jsem muž, který ví, co dělá...
Jaká škoda!

Milé gondoly z laguny,
rád bych, ale veslování nechám na vás!
Když se na obloze objeví měsíc,
jdu spát a začnu chrápat,
aniž bych si všiml, že plujete kolem!
Jaká škoda!

Venice (Venezia) (selection)

On the Sleeping Waters (Sopra l'acqua indormenzada)

Do not let yourself be troubled
by melancholy thoughts.
Come with me, let us board a gondola
and sail out to sea.
We shall pass the harbours and islands
that surround the city:
the sun is setting in a cloudless sky,
and the moon will rise.

Ah! What splendour, ah! What a sight
this lagoon offers us,
when silence reigns everywhere,
when the moon shines in the sky;
and spreads her delicate hair
over the sleeping waters,
where she gleams and caresses them,
like a woman in love!

Draw back the curtain and hide,
I can already see her coming!
If she discovers you,
she may grow jealous!
That drop trickling down
through your hair is not dust
from horses' hooves. Come!

If the Greeks saw Venus in a seashell,
if another were to dream of her,
perhaps he would see her in a gondola,
a beauty such as you.
You are beautiful, you are young,
you are fresh as a flower;
everyone sheds tears for you;
now laugh and make love!

The Little Boat (La Barcheta)

The melody is beautiful,
hurry, Ninetta,
let us take a little boat
and catch the cool breeze!
I have told Toni
to haul in the net,
so that we may enjoy the dampness
rising from the sea.
Ah!

What joy it is to talk together
as you glide across the lagoon,
and in the moonlight
feel the rhythm of the oars!
You can do without
your fan, my dear,
for the zephyrs vie with one another
to caress you with their breeze.
Ah!

If there is one among them
who is too inquisitive
and would like to tear
the veil from your breast,
pay no heed to such nonsense.
We are already in the sunshine,
and Toni is our oarsman,
so let him try to steer the boat.
Ah!

The Warning (L'avvertimento)

No, lads, do not let yourselves be so carried away
by the charms
that Nana possesses.
Everything about her is so lovely,
I admit,
she is like a star
that has fallen to earth.
But...but...that sweet Nana
has the heart of a tiger.

Her gaze is lively,
her eyes the colour of the sky,
her hair is golden,
her breath like balm;
upon her cheeks bloom
two untouched roses.
Envy is aroused
at the sight of her breasts.
But...

Every glance
she bestows upon you
inflicts a wound
from which no water flows!
With her little touch
of cunning,
she knows how
to appear courteous...
But...

What a Pity! (Che peccà!)

Do you remember, Nina, those years
when you were my only thought?
What torment, what fury, what suffering!
Not a single hour of true happiness!
Fortunately, those days are over.
What a pity!

I had eyes only for you,
your happiness was my only happiness...
What distractions! What sweet delights!
Ah, but now I know what to expect;
I no longer get so carried away.
What a pity!

You are beautiful, but you are a woman,
and I know a few of your faults too;
when you laugh with someone else,
I amuse myself with someone else as well.
Blessed be this freedom!
What a pity!

I love you, but I am no longer mad with passion;
such virtue sends me to sleep.
I eat and drink, enjoy the company of friends,
and put on weight every day.
I am a man who knows what he is doing...
What a pity!

Dear gondolas of the lagoon,
I would love to, but I shall leave the rowing to you!
When the moon appears in the sky,
I go to bed and start to snore,
without even noticing you gliding past!
What a pity!

Luciano Berio:

Čtyři lidové písně (*Quattro canzoni popolari*)

Sladký začátek (*Dolce cominciamento*)

Sladký začátek
zpívám o té nejkrásnější, jaká se mi líbí,
od Agn až po Messinu,
tedy o té nejpůsobnější.
Ó zářící hvězdo,
která vycházíš za úsvitu,
když se přede mnou zjeví
její sladké rysy, srdce mi zahoří.

Ideální žena (*La donna ideale*)

Kdo si chce vzít ženu,
musí si všímat čtyř věcí:
první je, jaká je;
druhá, zda je zvyklá na život s ním;
třetí, jaká je její postava;
čtvrtá, jaké má jmění.
Pokud tyto věci pochopíš,
ve jménu Božím si ji vezmi.

Mám velkou touhu (*Avendo Gran Disio*)

Vzhledem k mé velké touze
jsem namaloval obraz,
krásný a podobný vám,
a když vás nevidím,
dívám se na tu postavu
a zdá se mi, jako byste tu byla přede mnou.

V srdci mě pálí bolest,
jako u člověka, který skrývá oheň
ve svém nitru,
a čím větší je jeho touha,

tím více ho to pálí
a nemůže to zůstat skryté.

Podobně i já hořím,
když procházím a nedívám se
na vaši milou tvář.
Víte, že když procházím,
opravdu se neotáčím,
abych se na vás podíval,
a při každém kroku
vydáváte vzdech,
který mě nutí se zastavit,
a jistě si to uvědomuji,
ačkoli se sotva poznávám,
tak krásná se mi zdáte.

Tanec (Ballo)

Láska přivádí k šílenství i ty nejmoudřejší
[a] čím více člověk miluje, tím méně má v sobě rozumu;
čím více se člověk zamiluje, tím je šílenější.

Láska se nestará o škody, které způsobuje,
neboť její paprsky vyzařují takové teplo,
že je nelze ochladit ani chladem.

Four Folk Songs (Quattro canzoni popolari)

Sweet Beginning (Dolce cominciamento)

Sweet beginning,
I sing of the fairest maiden, the one I love,
from the Agri to Messina,
the most enchanting of all.
O shining star,
rising at dawn,
when her sweet features
appear before me, my heart bursts into flame.

The Ideal Woman (La donna ideale)

Whoever wishes to take a wife
must consider four things:
first, what she is like;
second, whether she is accustomed to his way of life;
third, what her figure is like;
fourth, what wealth she possesses.
If you understand these things,
then marry her in God's name.

Having a Great Longing (Avendo Gran Disio)

Driven by my great longing,
I painted a portrait,
beautiful and resembling you,
and when I cannot see you,
I gaze upon that image
and it seems as though you were here before me.

Pain burns within my heart,
like a man who conceals a fire
deep inside himself,
and the greater his longing,
the more fiercely it burns,
until it can no longer be hidden.

So too do I burn
when I pass by without looking
upon your lovely face.
You know that when I pass by,
I truly do not turn
to look at you,
and with every step
you utter a sigh
that makes me stop,
and I am well aware of it,
though I scarcely recognise myself,
so beautiful do you seem to me.

Dance (Ballo)

Love drives even the wisest to madness,
and the more one loves, the less reason one possesses;
the deeper one falls in love, the madder one becomes.

Love cares nothing for the harm it causes,
for its rays give off such heat
that not even the cold can cool them.

Benjamin Britten:

Úpravy lidových písní, sv. 2 (výběr)

Minulé Vánoce (La Noël passée)

Minulé Vánoce,
chudý sirotek.
Můj hladový žaludek
už neměl chleba.
Šel jsem pod okno
dobrého krále Jindřicha
a řekl jsem mu: „Můj pane,
poslouchejte dobře.

Vezměte si své tašky
a své věci,
dnes v noci se narodil
úplně maličký Ježíš.

V tu noc,
v dávných časech,
se v Judei narodil
jeden z mých přátel.
Jako lůžko mu sloužily
dřevěné jesličky
a v chudobě
několik stonků hrachu.“

A ze své komůrky,
když vyslechl můj příběh,
s láskyplným úsměvem
se dobrý král usmál.
Vzal ze své pokladničky
dvě zlaté mince;
svou něžnou rukou
mi je podal.

A řekl: „Malý andílku,
jsem spokojený,
tu máš peníze,
abys měl co jíst,
za krásnou Francii
a jejího krále Jindřicha
se modli neustále
u svého malého přítele!“

Přichází jaro (Voici le printemps)

Je tu jaro, které přichází:
„Dobrý den, tkalci, dobrý den!
Příteli, přenechej mi své místo,
Potřebuji ho na jeden den.
To já se starám o vzhled
lesů, luk a květin.
Rychle mi dej svůj člunek;
víš přece, že na mě jinde čekají.“

Ach! Jak je čilé a hbité,
jak je všemi vítáno!
Krásné jaro, nebeský hoste,
rozsyp mezi nás své dary!

Je tu jaro, které přichází:
„Dobrý den, můj malíři, dobrý den!
Tvá ruka vytrvale a unaveně
se snaží napodobit den.
Rychle mi dej svou paletu,
svou paletu a štětec.
Uvidíš, jak se slavnostní obloha
na mém obraze omladí.“

Ach! Jak je čilé a hbité,
jak je všemi vítáno!
Krásné jaro, nebeský hoste,
rozsyp mezi nás své dary!

Je tu jaro, které přichází:
„Dobrý den, děvčátka, dobrý den!
Dejte mi, prosím, svá vřetena,
abych také mohlo příst.
Slíbilo jsem pod altánem,
že svou vlnu daruji okolním hnízdům.
Řeknu vám, děvčata,
kde má hnízdo také láska.“

Ach! Jak je čilé a hbité,
jak je všemi vítáno!
Krásné jaro, nebeský hoste,
rozsyp mezi nás své dary!

Přadlena (Fileuse)

Když jsem byla mladičká, pásla jsem ovce,
Tirouli, tiroula, tirouli, tiroulou,
tirouli, tiroula, tirouli, rouli, roule.
Nikdy jsem nebyla sama, když jsem snila v horách.
Tirouli...
Ale jiné pastýřky si se mnou povídaly.
Tirouli...
Někdy nás pastýř okouzloval svými dudami.
Tirouli...
Tancoval s námi dokola, v krásném milostném kruhu.
Tirouli...
Ale teď jsem stará a jsem stále sama.
Tirouli!

Je tu někdo na světě (Il est quelqu'un sur terre)

Je tu někdo na světě,
toč se, můj kolovrátku!
Poslušně se toč, běž svým tempem,
a potichoučku zpívej svou něžnou písničku.
Je tu někdo na světě,
za kým jdou mé sny.

Je v údolí,
toč se, můj kolovrátku!
Poslušně se toč, běž svým tempem,
a potichoučku zpívej svou něžnou písničku.
V údolí stojí mlýn,
poblíž mostu.

Láska tam mele zrno,
toč se, můj kolovrátku!
Poslušně se toč, běž svým tempem,
a potichoučku zpívej svou něžnou písničku.
Láska tam mele zrno,
po celý dlouhý den.

V noci směrem ke hvězdám,
toč se, můj kolovrátku!
Poslušně se toč, běž svým tempem,
a potichoučku zpívej svou něžnou písničku.
V noci směrem ke hvězdám
vzdychá její píseň.

Kolo se tam polámalo,
toč se, můj kolovrátku!
Poslušně se toč, běž svým tempem,
a potichoučku zpívej svou něžnou písničku.
Kolo se tam polámalo
a to je konec písničky.

Folk Song Arrangement, vol. 2 (selection)

The Orphan and King Henry (La Noël passée)

Last Christmas,
a poor orphan,
my hungry stomach
had no bread left.
I went beneath the window
of good King Henry
and said to him: "My lord,
listen carefully.

Take up your bags
and your belongings,
for tonight
the tiny Jesus was born.

On that night,
long ago,
in Judea was born
a friend of mine.
His bed was
a wooden manger,
and in his poverty
he had only a few pea stalks."

And from his little chamber,
having heard my story,
the good king smiled
with loving kindness.
He took from his money box
two gold coins;
with his gentle hand
he gave them to me.

And he said: "Little angel,
I am pleased.

Here is some money
to buy yourself food.
For beautiful France
and her King Henry,
pray always
to your little friend!"

Hear the Voice of Spring (Voici le printemps)

Here comes spring:
"Good day, weaver, good day!
My friend, give me your place,
I need it for a day.
It is I who tend the beauty
of woods, meadows and flowers.
Quickly, give me your shuttle;
you know they are waiting for me elsewhere."

Ah! How lively and nimble it is,
how warmly welcomed by all!
Beautiful spring, heavenly guest,
shower your gifts upon us!

Here comes spring:
"Good day, my painter, good day!
Your weary hand strives to imitate the daylight.
Quickly, give me your palette,
your palette and your brush.
You shall see how the festive sky
grows young again in my painting."

Ah! How lively and nimble it is,
how warmly welcomed by all!
Beautiful spring, heavenly guest,
shower your gifts upon us!

Here comes spring:
"Good day, young maidens, good day!

Please give me your spindles,
so that I too may spin.
Beneath the arbour I have promised
to give my wool to the nearby nests.
I shall tell you, girls,
where love too has made its nest."

Ah! How lively and nimble it is,
how warmly welcomed by all!
Beautiful spring, heavenly guest,
shower your gifts upon us!

The Spinner (Fileuse)

When I was very young, I tended sheep,
Tirouli, tiroula, tirouli, tiroulou,
tirouli, tiroula, tirouli, rouli, roule.
I was never alone as I dreamed in the mountains.
Tirouli...
For the other shepherdesses would chat with me.
Tirouli...
Sometimes a shepherd would charm us with his bagpipes.
Tirouli...
He would dance with us in a circle, in a lovely dance of love.
Tirouli...
But now I am old and always alone.
Tirouli!

There is Someone on Earth (Il est quelqu'un sur terre)

There is someone on earth,
turn, my spinning wheel!
Turn obediently, keep your steady pace,
and softly sing your tender little song.
There is someone on earth
to whom my dreams turn.

In the valley,
turn, my spinning wheel!
Turn obediently, keep your steady pace,
and softly sing your tender little song.
In the valley stands a mill,
near the bridge.

Love grinds the grain there,
turn, my spinning wheel!
Turn obediently, keep your steady pace,
and softly sing your tender little song.
Love grinds the grain there
all the long day.

At night, towards the stars,
turn, my spinning wheel!
Turn obediently, keep your steady pace,
and softly sing your tender little song.
At night, towards the stars,
her song rises in sighs.

The wheel has broken there,
turn, my spinning wheel!
Turn obediently, keep your steady pace,
and softly sing your tender little song.
The wheel has broken there,
and that is the end of the song.

Manuel de Falla:

Sedm španělských lidových písní
(*Siete canciones populares españolas*)

Maurská látka (El Paño Moruno)

Na jemné látce v krámě
se skvrna objevila;
za menší cenu se prodává,
protože svou cenu ztratila.
Ach!

Murcijská seguidilla (Seguidilla murciana)

Kdo sám má střechu
ze skla,
neměl by házet kameny
na střechu sousedovu.
Všichni jsme poutníci;
a na téže cestě
se jednou potkáme!

Pro tvou velikou nestálost
mi připadáš
jako peníz,
který jde
z ruky do ruky,
až se nakonec ohladí,
a protože ho pokládají za falešný,
nikdo si ho nevezme!

Asturská (Asturiana)

Abych našel trochu útěchy,
přivinul se jsem k zelené borovici,
abych našel trochu útěchy.

A když mě viděla plakat, plakala též.
A ta borovice, protože byla zelená,
plakala, aby mne utěšila.

Jota

Říkají, že se nemilujeme,
protože nás nevidí spolu mluvit.
Tvého srdce i toho mého
se na to však mohou zeptat.

Už se s tebou loučím,
s tvým domem i tvým oknem,
a i když si to tvá matka nepřeje,
sbohem, děvče, do zítřka.
I když si to tvá matka nepřeje...

Ukolébavka (Nana)

Spi, děťátko, spi,
spi, duše má,
spi, hvězdičko,
jitřní.
Hajej, dadej,
hajej, dadej.
Spi, hvězdičko,
jitřní.

Píseň (Canción)

Za to, že jsou tvé oči zrádné,
je pohřbím.
Netušíš, jak moc to bolí,
„Ach, ten vánek!“
dívko, do nich hledět.
„Matko, tam na břehu, matko!“

Říkají, že mne nemiluješ,
Už jsi mne milovala...
Co bylo získáno,

„Ach, ten vánek!“
Budiž ztraceno,
„Matko, tam na břehu, matko!“

Polo

Ach!
Nosím jednu, ach!
Nosím jednu, ach!
Nosím v hrudi jednu bolest,
nosím v hrudi jednu bolest,
ach!
O které nikomu nepovím!
Prokletá láska, prokletá,
prokletá láska, prokletá,
ach!
A prokletý ten,
kdo mi ji dal poznat!
Ach!

Seven Spanish Folk Songs
(*Siete canciones populares españolas*)

The Moorish Cloth (El Paño Moruno)

On the fine cloth in the shop
a stain appeared;
it is sold at a lower price
because it has lost its value.
Ah!

Murcian Seguidilla (Seguidilla murciana)

Those who have roofs
made of glass
should not throw stones
at their neighbours' roofs.
We are all travellers,

and on the same road
we shall meet one day!

Because of your great fickleness,
you remind me
of a coin
that passes
from hand to hand,
until at last it is worn smooth,
and, mistaken for a counterfeit,
no one will accept it!

Asturian Song (Asturiana)

To find a little comfort,
I embraced a green pine tree,
to find a little comfort.

And when it saw me weeping, it wept too.
And the pine tree, because it was green,
wept to console me.

Jota

They say we do not love each other
because they never see us talking together;
but they can ask your heart
and mine if that is true.

Now I bid you farewell,
and your house and your window too,
and though your mother does not wish it,
farewell, my girl, until tomorrow.
Though your mother does not wish it...

Lullaby (Nana)

Sleep, little child, sleep,
sleep, my darling,
sleep, little morning star.
Hush-a-bye,
hush-a-bye.
Sleep, little morning star.

Song (Canción)

Because your eyes are treacherous,
I shall bury them;
you have no idea how much it hurts,
"Ah, the breeze!"
to gaze into them, my girl.
"Mother, there on the shore, Mother!"

They say you do not love me,
but once you loved me...
What was gained,
"Ah, the breeze!"
let it be lost.
"Mother, there on the shore, Mother!"

Polo

Ah!
I carry a, ah!
I carry a, ah!
I carry a sorrow in my breast,
I carry a sorrow in my breast,
ah!
Of which I shall tell no one!
Cursed love, cursed,
cursed love, cursed,
ah!
And cursed be the one
who made me know it!
Ah!